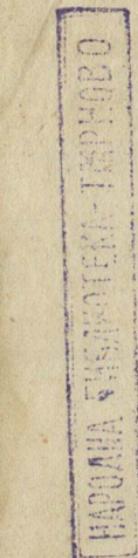

и Всемощ въ, споредъ както самъ си казва: „Привыкай ма въ твоята скърбь, и азъ ще та послушамъ“.

Мънечкий Първанчо, който бълъ едвамъ на шестъ годинки, наскърбенъ и начумеренъ тръгналъ да отиде въ училището. Като вървѣлъ изъ пътъ-а, видѣлъ отворени вратата на една чъркова; влѣзълъ той въ нея, колѣничилъ и, съ мысъль — че е самичъкъ — молѣлъ са велегласно тъй: „Всемилостиве Боже! който си на небето и на вредъ, ный сирмашинкытѣ дѣчица нѣмамы нищичко за днесъ що да ъдемъ. Бѣдната ни майка нѣма нито хлѣбъ, нито млѣко, нито поне по едно юице да ни даде. И тъй азъ отъ сѣ сърце смиренно Ти са молїж, дай намъ насѫщнина хлѣбъ, за да не гладувамы ный сиротинки и бѣдната ни майка. Помогни намъ, Господи! Нанстина! Ты си Всемощенъ и Прѣбогатъ, та лесно можешъ да спомогнешъ намъ, и най повечъ както и самъ Ты си са обѣщаъ.“ Тъй отъ сърце са помолилъ Първанчо и отишель тогазъ въ училището.

А когато на обѣдъ са завършълъ Първанчо у дома съ съ голѣмо учудваніе намѣрилъ на трапезата единъ голѣмъ хлѣбъ, една голѣма паница пълна съ млѣко и една кошница пълна съ юцица. „Слава Богу!“ извикалъ той: „Господъ послуша озарашнята ми молба въ чъркова. Кажи ми, мамо, да не бѫде ты донесълъ вѣкой Ангелъ прѣзъ прозорец'а?“ — „Не!“ казала майка му: Богъ по другъ начинъ послушалъ молбата ти. Ты когато си са молѣлъ въ чъркова, (споредъ както ми доказахъ) била тамъ и на Управител-а жената, която та видѣла и чула какъ си са молѣлъ, но ты не си я съзрѣлъ. За туй тя са смилила и проводила намъ сичко туй. Тя е ангел'а чрѣзъ когото Богъ помогнѫ намъ. И тъй, драги мон чеда, възблагодарете сега Бога, който избави нась отъ глад'а.“

„Сичко щото попросите съ молба, като е съ истинска вѣра, ще го приемищетe“.

88810 + 201 + 91 X 89
367.000